

Arrest

nr. 184 014 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat X *loco* advocaat X en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Arabier afkomstig uit Bagdad in Centraal-Irak. U bent op (...) geboren in Karrada meerbepaald in X. U bent hier ook opgegroeid en altijd blijven wonen tot uw vlucht uit Irak. Na het tweede middelbaar bent u gestopt met de school. Vanaf 2011 of 2012 bent u beginnen werken als juwelier in dienstverband. U bent dit blijven doen tot uw vertrek uit Irak. Op 10 augustus 2015 zijn er drie gewapende en gemaskerde mannen in de juwelierszaak binnengevallen, waar u samen met uw baas, N. R. (...), een oudere christelijke man, aan het werken was. Ze zouden jullie hebben gezegd jullie handen omhoog te houden. Ze zouden al het geld en de juwelen hebben gestolen. Vervolgens zouden ze met geweld uw baas hebben meegenomen naar buiten. Toen u zich hiertegen verzette, zou men u hard hebben geslagen op uw hoofd. U zou één van de mannen nog

hebben horen zeggen dat u diende vermoord te worden. Vervolgens zou u bewusteloos zijn gevallen. Het volgende moment dat u zich kon herinneren, was wanneer u ontwaakte in het ziekenhuis 'medical city hospital' in Rusaffa. U zou op verschillende plaatsen op uw lichaam en op uw hoofd kneuzingen gehad hebben. De volgende dag zou u ontslagen zijn uit het ziekenhuis. U zou uw vriend H. A. K. (...) hebben opgebeld en hij zou samen met u naar het politiekantoor van Abu Nawas gegaan zijn waar u aangifte deed van hetgeen u was overkomen. De volgende dag, op 12 augustus 2015 zou u met het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul gereisd zijn. Vervolgens zou u illegaal verder gereisd zijn tot in België, waar u op 29 augustus 2015 aankwam. Op 3 september 2015 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw asielrelaas legde u kopies voor van volgende documenten: uw nationaliteitsbewijs, uw paspoort, een woonstkaart op naam van uw vader, een rantsoenkaart en nog een attest van het medical city hospital in Bagdad en tenslotte een procesverbaal van het Abu Nawas politiebureau.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde getuige geweest te zijn van de roofoverval in de juwelierszaak waar u werkte en waarbij ook uw baas, N. R. (...) ontvoerd werd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels rijzen over uw verklaringen met betrekking tot deze roofoverval. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in het gedrang gebracht.

Vooreerst doet de chronologie van de door u aangehaalde feiten de wenkbrauwen fronsen. U verklaarde dat het incident van de roofoverval en de ontvoering van uw baas, plaatsvond op 10 augustus. U zou ernstig gewond zijn geraakt, bewusteloos gevallen zijn en in het ziekenhuis ontwaakt zijn. De volgende dag zou u ontslagen zijn uit het ziekenhuis en op 12 augustus 2015, dus twee dagen na het incident bevond u zich reeds op het vliegtuig van Bagdad naar Istanbul (zie gehoorverslag CGVS, vragen 138-140). Het is opmerkelijk dat u in deze omstandigheden waarbij u ernstig gewond was geraakt in die mate zelfs dat u bewusteloos was gevallen en voor medische zorgen in het ziekenhuis diende te worden opgenomen, zo snel en efficiënt uw reis naar Turkije hebt kunnen regelen om vandaar uit verder door te reizen naar België.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u niet het minste idee heeft door wie uzelf en uw baas werden gevisieerd. U haalde weliswaar aan dat de drie onbekende mannen niet louter uit waren op jullie geld en juwelen, maar jullie wellicht ook viseerden omwille van jullie geloof, maar u had geen enkel vermoeden tot welke groepering ze behoorden (zie gehoorverslag CGVS, vragen 144-151). U heeft zelfs geen idee of de mannen die jullie viseerden shiieten dan wel soennieten waren (zie gehoorverslag CGVS, vragen 219, 220). Dit is opmerkelijk omdat u de feiten wel degelijk heeft aangegeven bij de politie en dat er dan redelijkerwijze kan verwacht worden dat u zich in dit verband zou hebben geïnformeerd over welke organisatie of militie actief is in uw wijk en zich inlaat met dergelijke criminele feiten. Nader doorvragen wijst uit dat u wel weet dat in uw wijk de macht in handen is van milities, maar u kan geen naam geven van welke milities dan precies de macht in handen hebben. U werd erop gewezen dat uw verklaringen allerm minst overtuigend overkomen. Uiteindelijk laat u de naam van Asaeb vallen en geeft u aan dat dit een shiitische militie is (zie gehoorverslag CGVS, vragen 221-230). Uw verklaringen blijven evenwel erg vaag en weinig doorleefd.

U werd gevraagd zo exact en gedetailleerd mogelijk te beschrijven hoe de roofoverval precies verlopen is. U liet de volgende verklaringen optekenen: 'Ze zijn de winkel binnengevallen, ze hebben ons gevraagd onze handen in de lucht te steken en ze hebben de baas meegenomen en ik heb geprobeerd hen tegen te houden en dan sloegen ze me en dan waarschuwden ze me. Ze hebben de sleutel meegenomen en alle geld en juwelen meegenomen en de tweede persoon heeft me geslagen op mijn lichaam en op mijn hoofd en nadien ben ik bewusteloos gevallen' (zie gehoorverslag CGVS, vraag 232). U werd gevraagd hoeveel tijd deze feiten in beslag hadden genomen. U antwoordde dat het in totaal ongeveer een uurtje had geduurd. Uw antwoord is opmerkelijk, aangezien op basis van deze door u gegeven beschrijving van de feiten, men niet geneigd zou zijn te denken dat dit ongeveer een uur zou geduurd hebben. U werd hierop gewezen. U antwoordde nu dat het ongeveer een uur had geduurd met de klemtoon op 'ongeveer', waarmee u dus aangaf dat het niet exact een uur had geduurd. U voegde er nog aan toe dat u op het moment van de feiten erg angstig was en dat u in die omstandigheden niet bezig was met de tijd. Zelfs indien het bijvoorbeeld slechts veertig minuten had geduurd, dan nog is dit opmerkelijk lang, gelet op uw eerder gegeven beschrijving van de feiten. U werd hierop gewezen. Wat volgde, is een staaltje van een totaal absurde logica. U verklaarde eerst dat het minder dan een uur duurde, dat een uur uit dertig minuten bestaat en dat het dus met andere woorden minder dan dertig minuten in beslag had genomen. Wanneer u evenwel uitdrukkelijk gevraagd wordt te zeggen, uit hoeveel minuten een uur duurt, antwoordt u wel correct dat dit uit zestig minuten bestaat. U wordt vervolgens geconfronteerd met uw absurde logica. U repliceerde nu dat u voorheen altijd gesproken heeft over een half uur en niet over een uur (zie gehoorverslag CGVS, vragen 233-245). Dit klopt evenwel niet en blijkt dan ook allerm minst uit het gehoorverslag. Het gehoorverslag geeft heel duidelijk

weer dat u altijd en consequent bleef verwijzen naar een uur en niet naar een half uur. Het feit dat u dergelijke incoherente verklaringen aflegde, ondermijnt in sterke mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

In ditzelfde verband valt op dat u incoherente verklaringen aflegde over wat de gewapende mannen zouden gezegd hebben. Op basis van uw beschrijving van de feiten kan worden afgeleid dat de mannen twee dingen hebben gezegd: namelijk, toen ze u en uw baas dwongen hun handen in de lucht te steken en toen ze u een waarschuwing meegaven. U werd gevraagd of dit klopt. U beaamde dit en voegde er uitdrukkelijk aan toe dat er niets anders was gezegd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 236 en 237). Later tijdens het gehoor liet u echter optekenen dat u één van de mannen hoorde zeggen dat u vermoord diende te worden. U werd erop gewezen dat u eerder nog had gezegd dat ze slechts twee dingen hadden gezegd. Nergens was echter sprake van een bevel om u te vermoorden. U antwoordde hierop dat ze deze laatste zin niet tegen u hadden gezegd, maar wel tegen elkaar (zie gehoorverslag CGVS, vragen 263-265). Deze uitleg kan niet overtuigen. Eerder tijdens het gehoor was er gevraagd of er nog iets anders was gezegd, tout court. Er was niet uitdrukkelijk gevraagd of ze nog iets anders tegen u hadden gezegd. Bovendien is het op zijn zachtst gezegd opmerkelijk te noemen, dat u tijdens de door u gegeven beschrijving van de feiten, nadat u uitdrukkelijk was gevraagd zo gedetailleerd en exact mogelijk te zijn, klaarblijkelijk heeft nagelaten te verwijzen naar deze zin waarbij kon worden afgeleid dat men u wilde vermoorden. Dat u een dergelijke zin zou zijn vergeten te vermelden, is totaal ongeloofwaardig.

Ook opvallend is dat u eerst verklaarde dat uw baas in een auto is geduwd die buiten stond, om kort hierna toe te geven dat u dit eigenlijk niet wist, aangezien u de auto niet heeft gezien (zie gehoorverslag CGVS, vragen 250-253).

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u zich klaarblijkelijk geen enkele moeite heeft getroost om u te informeren over hoe uw problemen na uw vlucht uit Irak mogelijkerwijze zijn geëvolueerd. U zou een klacht hebben ingediend bij het lokaal politiekantoor, waarna er een gerechtelijk onderzoek werd opgestart. Omdat u evenwel kort hierna bent gevlucht uit Irak, heeft u een vriend, u laten vertegenwoordigen. Deze zou aanwezig geweest zijn voor de onderzoeksrechter en hebben meegedeeld dat u zich niet langer in Irak bevond. U weet echter niet of hierna de zaak werd afgesloten dan wel of het onderzoek verder werd gezet. U weet evenmin hoe de rechter heeft gereageerd toen uw vriend u meedeelde dat u niet langer in Irak was. Op de vraag of u iets meer weet over dit gerechtelijk onderzoek dan dat uw afwezigheid werd vastgesteld door uw vriend, antwoordde u niets meer te weten. U heeft er zich klaarblijkelijk verder niet over geïnformeerd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 180-188). U liet ook na bij uw moeder te informeren naar uw problemen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 207). U liet evenzeer na te informeren naar wat er precies is gebeurd met uw baas (zie gehoorverslag CGVS, vragen 191 en 192). U werd erop gewezen dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij zich wel degelijk informeert over dit soort zaken teneinde zijn vervolgingsrisico correct te kunnen inschatten. U antwoordde hierop dat u niemand in Irak kende bij wie u zou kunnen informeren over deze zaken. U werd erop gewezen dat u nochtans een vriend heeft met wie u nog contact heeft en ook uw eigen familie. Uw uitleg als zou u slechts af en toe contact hebben met deze vriend, dat uw broer nog te jong is om zich ten gronde te informeren en dat uw ouders te oud en ziek zijn, kan niet overtuigen (zie gehoorverslag CGVS, vragen 209 en 210), aangezien eerder tijdens het gehoor wel degelijk is gebleken dat u contact heeft gehad met uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, vraag 79) en om de 1 à 3 maanden met uw vriend (zie gehoorverslag CGVS, vraag 189).

Omwille van bovenstaande redenen wordt uw asielrelaas ongeloofwaardig geacht.

Bijkomend dient nog te worden opgemerkt dat nergens uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u en uw baas werden gevisieerd om één van de redenen van de Conventie van Genève, gesteld dat uw verklaringen geloofwaardig zouden geweest zijn, wat evenwel niet het geval is, zoals hierboven gebleken is. Uw verklaringen getuigen immers eerder van een ordinaire roofoverval, temeer daar u liet optekenen dat al het geld en de juwelen werden meegenomen en dat uw baas werd ontvoerd (zie gehoorverslag CGVS vraag 138), mogelijkerwijze om naderhand losgeld te vragen. Wanneer u werd gevraagd of er nog een andere reden was waarom men jullie viseerde, dan geldgewin, haalde u in eerste instantie aan dat men jullie wilde chanteren. U werd erop gewezen dat chanteren meestal ook gericht is op geldgewin. Vervolgens liet u optekenen dat men jullie ook zou gevisieerd hebben omwille van het feit dat uw baas een christen is en u een soenniet bent (zie gehoorverslag CGVS, vragen 144-149). Voor deze laatste stelling heeft u evenwel geen enkele concrete aanwijzing. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, heeft u immers geen enkel idee door wie of door welke organisatie jullie precies werden gevisieerd. U kan dan ook onmogelijk met enige zekerheid weten dat jullie religieuze identiteit aan de basis zou gelegen hebben voor deze overval en ontvoering.

Gezien het geheel aan bovenstaande vaststellingen kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde kopies van uw paspoort, uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart en de woonstkaart zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Over de kopies van het medische attest en het proces-verbaal van het politiekantoor van Abu Nawas, dient te worden opgemerkt dat in verband met kopies van originele documenten de authenticiteit van deze documenten niet kan worden nagegaan. Kopies van documenten kunnen enkel weerhouden worden in het geval van geloofwaardige verklaringen wat in casu niet het geval is.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming "voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen" (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de

mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR’s “*Position on Returns to Iraq*” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “*Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een

welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakse zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd heeft. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing die de geloofwaardigheid van haar asielrelaas ondermijnen wijt aan de aanwezigheid van de tolk, hetgeen onvermijdelijk misverstanden heeft veroorzaakt, en aan het feit dat zij veel stress had, is de Raad vooreerst van oordeel dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde incoherenties, onwetendheden en onaannemelijkheden te wijten zouden zijn aan de vertaling van het Arabisch naar het Nederlands. Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Het bewijs van het tegendeel impliceert dat de asielzoeker kan bewijzen, aan de hand van concrete elementen, dat wat werd neergeschreven niet zo door hem werd gezegd. In het verslag van de gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 juni 2016 werd duidelijk aangekruist dat betrokkene de aanwezige tolk begrijpt en hem werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat betrokkene niet heeft gedaan. Bovendien duidt verzoekende partij op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversaties op een foutieve wijze konden zijn neergeschreven. Zij blijft hier in gebreke. Dienvolgens is haar argument met betrekking tot de aanwezigheid van een tolk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet van aard om de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen in een ander daglicht te stellen. Evenmin kunnen de vastgestelde incoherenties, onwetendheden en onaannemelijkheden in haar relaas afdoende verklaard worden door de uitleg van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Immers, hoewel wordt erkend dat elk verhoor een zekere mate van stress met zich brengt, ontslaat dit verzoekende partij niet van de plicht haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten, gelet op het feit dat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is en de feiten die hiertoe aanleiding hebben gegeven geen details betreffen. Het argument van verzoekende partij veel stress te hebben gehad tijdens voormeld verhoor doet dan ook geen afbreuk aan deze plicht en kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.2.4.1. Voorts betoogt verzoekende partij dat verwerende partij *“geen rekening heeft gehouden met haar werkelijke toestand”*, dit terwijl zij *“alle bewijselementen (heeft) voorgelegd die haar vrees bevestigen”*. Verzoekende partij heeft de feiten verteld zoals zij zich hebben afgespeeld en bracht verder een medisch getuigschrift aan van haar ziekenhuisopname. Verder onderstreept verzoekende partij nog dat haar belagers deel uitmaakten van de militie *Asaeb Ahl al-Haq*. Ten slotte voert verzoekende partij nog aan dat verwerende partij niet objectief is en *“bepaalde decisieve feitelijke elementen niet in overweging heeft genomen tussen het vaststellen van de feiten en de nood tot bescherming”*.

2.2.4.2. Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij niet objectief is en dat zij *“bepaalde decisieve feitelijke elementen”* niet in overweging nam, stelt de Raad vast dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te duiden met welke elementen verwerende partij geen rekening gehouden heeft en op welke wijze verwerende partij niet objectief zou zijn geweest. De Raad duidt er dienaangaande op dat verwerende partij in haar beslissing op uitvoerige wijze uiteenzet waarom geen enkel geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld heeft en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het betoog van verzoekende partij kan dan ook niet overtuigen.

Voorts duidt de Raad erop dat door verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal vage en weinig doorleefde verklaringen werden afgelegd aangaande haar belagers. Zo stelde zij aanvankelijk geen enkel vermoeden te hebben tot welke groepering ze behoorden en had zij zelfs geen idee of de mannen die haar en haar baas viseerden sjiieten dan wel soennieten waren (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 16/06/2016, vragen 144-151; vragen 219, 220). Gezien verzoekende partij de feiten aangegeven heeft bij de politie, kan er redelijkerwijze verwacht worden dat zij zich in dit verband zou hebben geïnformeerd over welke organisatie of militie actief is in haar wijk en zich inlaat met dergelijke criminele feiten. Tijdens haar gehoor kon verzoekende partij evenwel aanvankelijk geen naam geven van welke milities dan precies de macht in handen hebben in haar wijk. Pas wanneer zij erop gewezen wordt dat haar verklaringen allerminst overtuigend overkomen, laat zij de naam van *Asaeb* vallen en geeft zij aan dat dit een sjiitische militie is (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 16/06/2016, vragen 221-230). Gelet op deze eerdere verklaringen tijdens haar gehoor, waar verzoekende partij duidelijk aangaf geen enkel vermoeden te hebben tot welke groepering haar belagers behoorden, komt het allesbehalve overtuigend over wanneer verzoekende partij in haar verzoekschrift plots met zekerheid stelt dat haar belagers wel degelijk deel uitmaakten van de militie *Asaeb Ahl Haq*.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij zich voor het overige beperkt tot het louter herhalen van haar asielmotieven en het benadrukken van de bijgebrachte documenten, hetgeen echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt aan verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.5. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog stelt dat haar broer vermoord werd in juni 2016, bemerkt de Raad dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij op generlei wijze met objectieve informatie wordt onderbouwd.

2.2.6. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.7. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om

aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) en de recentere informatie die door verwerende partij per aanvullende nota werd neergelegd, met name de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militeleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geviséerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in

Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd.

Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 700 en in de eerste helft van 2016 bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 3)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar zij in haar verzoekschrift verwijst naar een aantal artikelen die zij als bijlage zou hebben gevoegd bij haar verzoekschrift, dient vastgesteld te worden dat dit feitelijke grondslag mist en dat deze artikelen ontbreken. Er kan door de Raad dan ook geen rekening mee gehouden worden. Voorts is de informatie waarnaar zij verwijst in haar verzoekschrift deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund.

Verder is de Raad van oordeel dat de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 165 613 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 april 2016 *in casu* niet dienstig is, daar voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet gesteund is op de informatie waarvan sprake is in voormeld arrest, doch wel op een veelheid aan recentere informatie.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij bij aangetekend schrijven van 26 januari 2017 nog verschillende nieuwe stukken bijbrengt – volgens de inventaris “1. Instructie documenten 2. Verbaal van de terechtzitting 3. Opnamen van de verklaring 4. Medisch Rapport 5. Certificering van de dood 6. Letter of bedreigingen” – wijst de Raad er vooreerst op dat aan documenten die ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de aangebrachte documenten slechts fotokopieën betreffen waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat deze gemakkelijk door knip- en plakwerk nageemaakt en vervalst kunnen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). De bijgebrachte stukken zijn dan ook niet van aard de door verzoekende partij voorgehouden problemen aan te tonen.

2.2.9. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT